

EL MICALET GALACTIC

El comte de Montecristo

Alexandre Dumas

Adaptació de Pasqual Alapont

Dibuixos d'Elisa Ancori

L'arribada a Marsella

El 24 de febrer de 1815, el guaita de Notre-Dame de la Garde va albirar el *Faraó*, un vaixell de tres pals que provenia d'Esmirna. L'embarcació avançava lentament. Al costat del pilot que la dirigia per l'estreta entrada del port de Marsella hi havia un marí de mirada intel·ligent que vigilava els moviments de la nau.

Un dels espectadors que observaven les maniobres era Morrel, propietari del vaixell. Tal era la seua inquietud que va pujar a una barca i va anar al seu encontre. En veure el senyor Morrel, el marí va anar a saludar-lo. Era un jove d'uns vint anys, gran i ben proporcionat, d'ulls i cabells negres. Tot ell desprenia l'aire de calma i resolució dels homes acostumats a afrontar el perill.

—Ah, Dantès! —va dir Morrel—. Què passa? Per què hi ha aquest aire de tristor entre la tripulació?

—Una desgràcia —respongué el jove amb un somriure melangiós—, el capità Leclère va morir d'un atac cerebral. Li vam fer un funeral i, com és costum, el vam llançar a la mar.

—És llei de vida, Edmond. Almenys la càrrega ha arribat a bon port.

—Sí, i ací teniu el senyor Danglars, el vostre comptable us donarà les explicacions que necessiteu. Jo he de continuar dirigint les maniobres d'ancoratge.

Danglars devia tindre vint-i-cinc o vint-i-sis anys, era un home de temperament ambigu, obsequiós amb els seus superiors i insolent amb els subordinats.

—Senyor Morrel —va dir—, ja deveu conèixer la desgràcia, no?

—Sí. Pobre capità Leclère! Era una persona honesta i valenta!

—I un marí experimentat, com convé a una casa tan important com la companyia Morrel —va respondre Danglars.

—Però Dantès coneix també el seu ofici —va dir l'armador mentre observava atentament les maniobres d'ancoratge.

Danglars va mirar Dantès amb odi.

—Sí, és jove i espavilat. Tot just va morir el capità va agafar el comandament sense consultar ningú.

—Era el seu deure.

—Però ens va fer perdre un dia i mig a l'illa d'Elba.

—Per què? Van patir alguna avaria?

—No, senyor, va ser pel simple caprici d'anar a terra —va dir Danglars. I en veure les ordres que anava donant Edmond per ancorar la nau, va afegir:— Fixeu-vos, ja es creu capità.

—I ho serà —va dir Morrel—. Tinc plena confiança en ell.

Danglars va fer mala cara i es va retirar. De la seua banda, Morrel va anar a trobar-se amb Dantès.

—Com és que vau fer una parada a l'illa d'Elba?

—Havia de complir l'última ordre del capità Leclère, volia que li donara un paquet al mariscal Bertrand.

—Vau veure el gran mariscal, Edmond?

—Sí.

Morrel va mirar al voltant i va parlar en veu baixa.

—I com està l'emperador? —va preguntar ansiós.

—Bé, segons vaig poder comprovar.

—Com, també vau veure el mateix Napoleó?

—Va entrar mentre jo era a casa del mariscal i em va parlar.

Morrel va obrir els ulls com a taronges.

—I què us va dir?

—Es va interessar pel vaixell i per la càrrega que portava. Crec que si haguera anat buit l'hauria comprat. Però li vaig dir que pertanyia a la companyia Morrel. Em va dir que un Morrel havia servit en el seu regiment.

—És cert —va dir content l'armador—, es tracta d'un oncle meu que va arribar a capità. Que content que es posaria si sabera que Napoleó es recorda d'ell. Heu fet bé de seguir les instruccions del capità Leclère, però us podria comprometre si s'arribara a saber que heu donat un paquet a l'emperador exiliat.

—En què em pot comprometre, senyor? —va preguntar Dantès—. No sabia el que duia i l'emperador només va parlar amb mi de banalitats.

Llavors Edmond va anar a ocupar-se dels tràmits duaners i Danglars es va acostar al senyor Morrel.

—Sembla que us ha donat bones raons de la nostra estada a Elba.

—Complia ordres del capità Leclère.

—Ah, millor així! No voldria pensar que un company incompleix el seu deure. Per cert, no us ha donat una carta seua?

—A mi? És que en tenia una?

—Em pensava que a banda del paquet que havia de deixar a l'illa d'Elba, el capità Leclère li n'havia donada una.

—Com sabeu que havia de dur un paquet?

Danglars va envermellir.

—La porta del capità estava entreoberta i vaig veure que li donava el paquet i la carta a Dantès —va dir i se'n va anar.

En això va tornar Dantès. Morrel estava tan content de l'arribada del vaixell que el va convidar a dinar a sa casa.

—Us agraïsc l'honor —va respondre Edmond—, però dec la meua primera visita al meu pare i a la meua promesa.

—Ah, oblidava que al barri dels Catalans us espera amb impaciència la bella Mercedes.

Dantès va somriure.

—Per cert, el capità Leclère no us va donar una carta per a mi abans de morir?

—Li hauria sigut impossible escriure, però això em fa recordar que necessitaria alguns dies de permís.

—Per casar-vos?

—Això en primer lloc, però després he d'anar a París.

—Disposeu del temps que necessiteu, però d'ací a tres mesos us vull ací. El *Faraó* no pot salpar sense el seu capità.

El jove marí, ple d'alegria, va agafar les mans del senyor Morrel i li va donar les gràcies.

—Edmond, sempre hi ha un Déu al cel per a la gent honesta, recordeu-ho.

Llavors Dantès va pujar a la barca. L'armador el va seguir amb una mirada tendra. Darrere seu, Danglars també el mirava, però la seua expressió era rancuniosa.

Pare i fill

El pare d'Edmond Dantès vivia en una habitació menuda d'un barri humil. Encara no coneixia l'arribada del *Faraó* i va tindre un sobresalt quan va veure el seu fill, estava pàl·lid, tot ell tremolava.

—Què tens, pare? —va dir el jove, inquiet—. Estàs malalt?

—No, fill meu, però l'alegria de veure't m'ha trasbalsat.

—Calma't, pare, que l'alegria no fa mal. He tornat i ara serem feliços.

—Ah, com és això? És que ja no te'n vas?

—Que el senyor em perdone. No desitge mal a ningú, però el capità Leclère ha mort i el senyor Morrel vol que ocupe el seu lloc. Els primers diners que guanye seran per a comprar-te una casa.

El vell va patir un desmai.

— Però què et passa, et trobes malament, pare? Un poc de vi et reanimarà.

—Ja no en queda.

—Com que no en queda? —Dantès va empal·lidir en veure el rostre descarnat de son pare i els armaris buits.— Et vaig deixar dos-cents francs quan me'n vaig anar.

—Sí, Edmond, però t'oblidares d'un deute amb Caderousse, el veí, i ell em va dir que si no li'l pagava li'l reclamaria al senyor Morrel.

—Li devia cent quaranta francs al fals de Caderousse, com has pogut viure tres mesos amb només seixanta francs?

—Jo m'apanye amb poca cosa, ja ho saps —va dir el vell.

—Oh, perdoneu-me! —va exclamar Edmond agenollant-se davant d'aquell bon home.

El vell va somriure.

—Però què fas? Ara que estàs ací, tot està bé.

—Sí, ací estic, i no vull que us falte de res. —El jove va traure un grapat de diners de la butxaca.— Comprreu tot el que us faça falta.

En això va aparéixer per la porta la barba negra de Caderousse, el veí.

—Així que era cert el que m'ha dit l'amic Danglars, que et trobaria a casa. Benvingut, Edmond, he vingut per encaixar la mà d'un amic.

—Que necessites alguna cosa?

—Per sort no necessite res. Són a vegades els altres els qui tenen necessitat de mi. —Dantès es va regirar de ràbia.— No ho dic per tu, xicot, et vaig prestar diners i me'ls vas tornar, és el que es fa entre veïns. Però veig

que has tornat ben ric –va dir Caderousse mirant les monedes que Edmond havia deixat damunt la taula–. Es veu que el senyor Morrel et cuida bé. Es diu que et vol fer capità, alguna floreta li deus haver dit.

–Espere ser capità sense necessitat d’això –va respondre Dantès.

–Millor així.

Tot seguit, Edmond es va dirigir a son pare.

–Ara que us he vist i que sé que esteu bé, aniré a veure Mercedes.

–Sí –va dir el vell–, i que Déu et beneïska amb una dona com a mi m’ha beneït amb el meu fill!

–Molt corre, pare Dantès! –va exclamar Caderousse–. Mercedes és una dona guapa, i les dones guapes tenen un grapat d’amants darrere. Però clar, tu no t’has de preocupar, com que ara ets capità.

–Mercedes m’és fidel siga capità o no.

Dit això, Edmond se’n va anar. Caderousse, per la seua banda, es va trobar amb Danglars en un racó del carrer Senac.

–Què em dius, l’has vist? –va dir Danglars.

–M’ha parlat com si ja fora capità, l’insolent –va respondre Caderousse.

–Bah! Encara no ho és. Això podria dependre de nosaltres.

–Què vols dir?

–Això és cosa meua. Encara està enamorat de la bella catalana?

—Com un boig, però podria ser que tinguera algun disgust sobre això.

—Explica't, dis-me el que saps. És més important del que penses.

—Veig que Mercedes va sempre acompanyada d'un català de pell morena i ulls negres a qui anomena *el meu cosí*.

—Ah, i creus que aquest cosí li fa la cort?

—Què diables pot fer un xicot de vint-i-un anys i una xicota de dèsset?

—Estaria bé que anàrem al barri dels Catalans i férem una ullada.

Llavors es van encaminar cap allà i van entrar a La Reserva. L'amo de la taverna els va portar una botella de vi i els va dir que Dantès acabava de passar per allí.